

Arrest

nr. 123 307 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J. STAELENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, beschikt over een tijdelijke verblijfsvergunning in Spanje, geldig tot en met 23 oktober 2012.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 2 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde neemt op 4 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving.

De verzoeker wordt op 10 februari 2012 gerepatrieerd naar Spanje.

De verzoeker wordt te Kortrijk op 19 mei 2013, tijdens een controle door de politie, vastgesteld in illegaal verblijf.

De gemachtigde neemt dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker wordt te Gent op 2 augustus 2013, tijdens een controle door de politie, nogmaals betrapt op illegaal verblijf.

De gemachtigde neemt dezelfde dag een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker wordt te Gent op 10 augustus 2013, tijdens een controle door de politie, vastgesteld in illegaal verblijf.

De gemachtigde neemt op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel op om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met een inreisverbod.

De gemachtigde neemt op 14 december 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde neemt op 14 december 2013 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

De verzoeker wordt op 29 december 2013 door de politie aangetroffen in het bezit van harddrugs. Hij is niet in het bezit van een geldig verblijfsdocument. Hij wordt dezelfde dag aangehouden.

Op 30 december 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De repatriëring naar Marokko wordt voorzien op 15 januari 2014. De verzoeker dient op 13 januari 2014 bij de Belgische overheid een asielaanvraag in. Hierdoor wordt voormelde repatriëring geannuleerd.

De gemachtigde neemt op 14 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker betekend werd op dezelfde dag en die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

naam : H. voornaam : N.-E. geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...) nationaliteit : Marokko

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

De gemachtigde neemt op 14 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een beslissing tot vasthouding.

De Belgische overheden richten op 16 januari 2014, in het kader van verzoekers asielaanvraag, een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten.

Op 13 februari 2014 wordt de verzoeker overgedragen aan de Spaanse autoriteiten in toepassing van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit informatie die op 25 februari 2014 door de verweerder werd ter beschikking gesteld, blijkt dat de verzoeker op 13 februari 2014 naar Spanje is gerepatriëerd. Uit de verdere gegevens van het administratief dossier blijkt dat het om een overdracht gaat in het kader van de door de verzoeker op 13 januari 2014 ingediende asielaanvraag en in toepassing van de Dublin-III-Verordening.

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoeker gevraagd om het actueel belang toe te lichten, gelet op de reeds uitgevoerde repatriëring naar Spanje op 13 februari 2014. De advocaat van de verzoeker stelt dat zijn belang behouden blijkt aangezien de schending werd aangevoerd van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 5 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) dient te worden onderzocht. Wanneer de advocaat van de verzoeker wordt geconfronteerd met het feit dat de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM is uitgewerkt ten aanzien van Marokko, terwijl thans buiten betwisting staat dat de verzoeker is overgedragen aan de Spaanse autoriteiten teneinde er zijn asielaanvraag te behandelen, verklaart hij zich wat het belang betreft te gedragen naar de wijsheid.

Nu ter terechtzitting door beide partijen is bevestigd dat de verzoeker op 13 februari 2014 is overgedragen aan de Spaanse autoriteiten teneinde er zijn asielaanvraag te behandelen, dient te worden opgemerkt dat een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker de verzoeker actueel niet meer tot voordeel kan strekken. De verzoeker bevindt zich immers niet meer op het grondgebied van het Rijk en een vernietiging van de beslissing waarbij aan de verzoeker op grond van zijn illegale verblijfstoestand het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, kan dienaangaande geen soelaas bieden.

Niettegenstaande bovenstaande vaststelling, dient te worden opgemerkt dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd. Om deze schending aannemelijk te maken, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk aan te tonen op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* beperkt de verzoeker zich tot de blote bewering dat een terugkeer naar Marokko een ernstige aantasting van zijn levenskwaliteit inhoudt. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan om de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM te onderbouwen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker blijkens de thans voorliggende gegevens werd gerepatriëerd naar Spanje, zodat een verwijdering naar Marokko niet aan de orde is terwijl de verzoeker op geen enkele wijze aangeeft laat staan aantoonst dat de verwijdering naar Spanje in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM of dat er een reëel risico zou zijn dat de Spaanse autoriteiten hem zouden verwijderen naar Marokko.

De verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoeker, gelet op de verwijdering naar Spanje op 13 februari 2014, niet aantoonst dat de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing hem nog tot voordeel kan strekken. De verzoeker actualiseert zijn belang niet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE